

Wolkroviny – prosinec 2019

A stylized portrait of a man with dark, textured hair. He has prominent red cheeks and is looking slightly to the left. He is wearing a white shirt with a dark collar and a dark, patterned jacket. The background is a light, textured wash of colors.

Obsah

<i>Úvodní slovo šéfredaktora.....</i>	<i>3</i>
<i>Den otevřených dveří 2019.....</i>	<i>4</i>
<i>Fejeton: Mladá vrstva společnosti 20. století.....</i>	<i>7</i>
<i>Post scriptum.....</i>	<i>8</i>
<i>Rozhovor s učitelem .....</i>	<i>12</i>

Úvodní slovo šéfredaktora

Vážení čtenáři,

vítám Vás u prosincového, v letošním roce posledního čísla školního časopisu Wolkroviny. S dobou blížících se vánočních svátků a oslav příchodu nového roku je hezké se v okolním shonu okolo shánění ideálních dárků a nejlepší výzdoby na chvíli zastavit a uvědomit si, že právě v tom klidu by měl být smysl těchto dní. Chtěl bych Vám tedy k vánočním svátkům a do nového roku popřát hlavně a především ten tolik potřebný klid, kdy není potřeba být nervózní, stresovat se a za něčím se honit.

Příjemné čtení Vám přeje

Dominik Zajíček

šéfredaktor

Den otevřených dveří 2019

Jako každý rok se na Gymnáziu Jiřího Wolкера uskutečnil den otevřených dveří. Brány školy byly pro veřejnost otevřeny 4. prosince od 12 do 17 hodin. Návštěvníci si mohli prohlédnout všechny prostory školy.

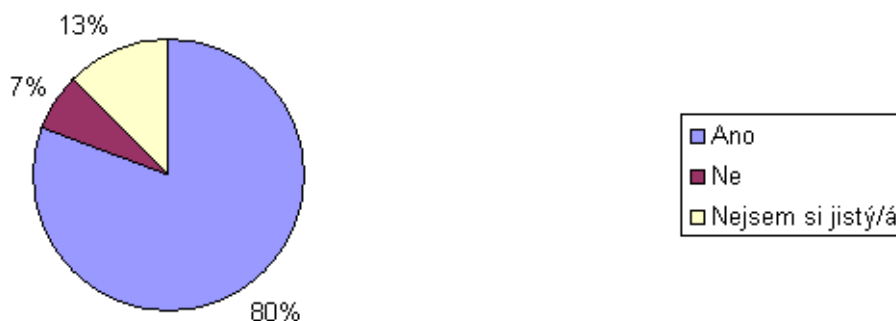
V odborných učebnách byl připraven tematický program k danému předmětu. V učebnách fyziky A21 a chemie A33 jste mohli zhlédnout různé pokusy. V učebnách biologie B23 a B25 byly vystaveny biologické encyklopedie, zajímavé kvízy, ale také živočichové, kteří jsou ve škole chováni. Dále byla například otevřena učebna informatiky, v učebně A18 probíhal

program k předmětům český jazyk a dějepis. V jazykových učebnách mohla veřejnost vyzkoušet aktivity související s jednotlivými cizími jazyky. Také byla mimořádně zpřístupněna učebna aplikovaných věd.

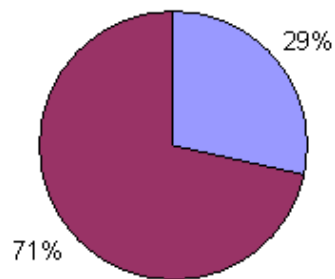
Pokud jste si po dlouhém dni chtěli odpočinout, nejlepší postup byl zavítat do nedávno zrekonstruované auly školy, kde probíhala pravidelná vystoupení pěveckého sboru Múzy.

V rámci dne otevřených dveří jsme pro Vás zpracovali i anketu, kde jsme se ptali návštěvníků školy na různé otázky:

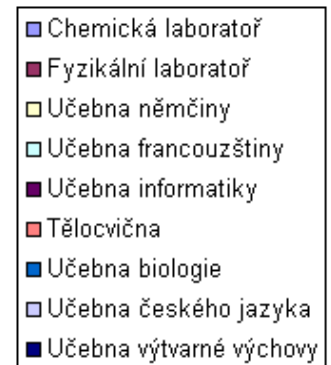
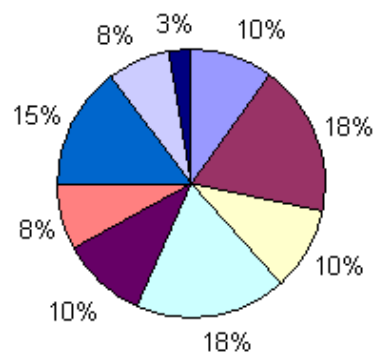
Chtěl/a byste tu studovat?

Studoval/a jste tu?

Jaký program ve které učebně se vám líbil nejvíce?

Autor: Karolína Příbylová

Fejeton: Mladá vrstva společnosti 20. století

Současná mládež je nevychovaná, zkažená, nezdvořilá, sprostá, nestydatá... a tak dále. Mohli bychom pokračovat až do rána. Netvrdím, že všichni, ale víc jak 50 % jich určitě bude. Jejich rodiče jim dovolí potulovat se ven do půlnoci a někdy i po té dvanácté hodině.

Děti jsou oblékány do tzv. „streetwearu“ a boty nosí jen značkové. O, hrůzo! Kdyby neměly značkové boty! To by pak nebyly drsnáci a praví sneakerheadci. Ti rozmazlenější mají koupené boty pomalu dražší než výplata hospodské servírky za 2 měsíce tvrdé dřiny, která byla ještě navíc nucena se neustále přihloupě usmívat na ty otrávené obličeje hostů. Celou jejich módu završuje nejnovější model chytrého telefonu od značky Apple nazývaný „ajfoun“. V tomto zbrusu novém mobilku, mohou levou zadní jednoduchým kliknutím vstoupit na stránky, ve kterých výstražně bliká ostře červená kolonka „Od 18 let. Mládeži nepřístupné“. Proč by je to mělo zastavit, že? Nikdo je nevidí, ani neslyší. Stačí kliknout na červený křížek a ejhle! Jsou tam!

Samozřejmě nesmí chybět založené účty na sociálních stránkách jako náš známý „fejsbuk“. Jinak by se nedozvěděli o tom, jak má jedna dívka zlomené srdce, protože se právě rozešla s tamtím, jak se cítí po užitém dnu v Disneylandu se svou rodinou a mnoho dalších velmi vskutku zajímavých až dechberoucích informací, které vám budou zcela k ničemu. Ale přečtete si to, abyste byli v obraze a nebyli „out“.

Nejlepší ze všeho je, že už i někteří dospělí se nakazili tzv. chorobou sociálních sítí. Celé večery prokrastinují a nemají čas se věnovat dětem, jelikož jim hodiny trávené na mobilech či jiných elektrických zařízeních jakýmsi záhadným způsobem utečou.

Děti ztrácí chuť k učení, celkové jejich kurikulum upadá do prázdna. Některé školy se zapojují do programu: Učit se málo, vědět málo. Teda u nich se to nazývá: Škola hrou. Psát se má jen tiskacím písmem, prý je to jednodušší a děti se to lépe naučí.

Jsem velmi zvědavá, jak to v budoucnosti bude vypadat. Změní se to? Nebo to zůstane stejné? Kdo ví, kdo ví ...

Post scriptum

Do tohoto čísla jsme pro vás připravili rozhovor s Terezou Vysloužilovou Namituche, která po vystudování vysoké školy působila jako dobrovolnice při učení dětí v Tibetu, kde strávila několik let. Svoje zkušenosti s učením, s Tibetem a s buddhistickou filosofií, která ji velmi ovlivnila, popsala v knize *Himálaj učitelka života* a se kterou 5. 12. pořádala v Národním domě v Prostějově autorské čtení.

Jak jste se dostala k dobrovolnické činnosti?

Základem bylo to, že během studií filozofie jsem četla knihu Jeho Svatosti dalajlámy Cesta ke štěstí. To byl jeden z hlavních důvodů, proč jsem se rozhodla dělat dobrovolnickou činnost a dělat ji právě v Tibetu. Protože jsem jednak chtěla lépe poznat tamější kulturu a jednak poznat to, o čem píše, chtěla jsem ostatním lidem něco vrátit. A na druhou stranu jsem díky tomu získala návod, jak lépe žít.

Takže zájem o tibetskou kulturu jste měla už předtím?

Ano, ten jsem měla už předtím. Už rok nebo dva předtím jsem pročítala tibetské texty, čínské texty, abych poznala, čím si ti lidé prošli. Přitom já jsem vlastně netušila, co všechno se v Tibetu odehrává. Kdy například Jeho Svatost musela v roce 1959 odejít do exilu a nemůže se vrátit domů, řada věcí je hodně obtížných, když tam třeba byly znásilňovány jeptišky, mnichové byli nuceni vraždit a takové věci. Ta situace je velmi náročná. A pro mě stálo za to i vidět, že v dnešní době, kdy tady máme určitou demokracii, kdy v roce 1989 jsme byli určitou inspirací pro ostatní země, tak že stále existují země, ve kterých žijí lidé, kteří sice věří v soucit, v lásku, v pravdu, v komunitní hodnoty, a i přesto tak trpí. Průběžně se zajímám stále, zajímá mě třeba čínská kultura, kdy si člověk říká proč, jaké jsou ty motivace toho, co dělají. Já nejsem ani na jedné straně. A i sama Jeho Svatost řekla, že dnes se vlastně začíná ukazovat i jistý benefit toho, co se všechno stalo, samozřejmě v uvozovkách, protože díky tomu se tibetský buddhismus mohl dostat do celého světa.

Vaše postoje se pořád vyvíjejí?

Určitě. Tibetský buddhismus je totiž neustálé studium, vy musíte nad těmi věcmi stále přemýšlet. Je samozřejmě rozdíl, pokud jste přímo někde ve svatém městě a tam si s lidmi přímo povídáte a máte s tou kulturou přímý kontakt. Já v těch buddhistických knihách, co čtu, mám i poznámky, které jsem si tam dělala, a ta kniha funguje tak, že se přečte určitá část a potom se ty texty rozebírají. Kdy je nutné uvažovat, co tím přesně je myšleno a k čemu se to vztahuje. Když jsme se například bavili o vzdělání, tak jsme si povídali o příkladu Libye a Kaddáfího, což byl velmi vzdělaný člověk, ale někdo mu třeba neřekl otázku karmy, otázku zabíjení, takže on sám pak skončil, jak skončil. V těch knihách se rozebírá příčina a následek, není to jenom teoretické bavení se o tom, co Buddha řekl, je to opravdu praktická, logická filosofie pro běžný život. To je důležité: není to náboženství, je to filosofie. Sám Buddha řekl, že pokud věříte jedinému mému slovu, tak jste blázni, vy si napřed všechno musíte sami ověřit, a co z toho vám nesedí, tak nepoužívejte. Všechno jsou to jenom nástroje, jak dojít ke štěstí a jak žít šťastný a naplněný život.

Čili dá se říct, že základ je pro každého a každý si ho může vyložit, jak ho cítí?

Přesně tak.

Jak probíhala samotná výuka dětí v Tibetu?

To je krásná otázka. Mě překvapilo, že každé ráno ve škole začíná společnou meditací. Celá škola jde do velké místnosti, tam si sednou, jsou tam i učitelé, ředitel, všichni se tam potkají a mají spolu pětiminutovou meditaci. Potom děti předvádí nějaká představení, které si samy dobrovolně nacvičily, a teprve potom se rozcházejí do tříd a tam probíhá výuka, vždy hodina a půl. A obvykle se učí tak do čtyř.

Jaké jsou rozdíly mezi českými a tibetskými dětmi?

Třeba v Tibetu když děti dělaly nepořádek a já je chtěla uklidnit, tak jsem zavolala, ať respektují svého učitele. A oni se okamžitě dali do pozoru. A když jsem to pak udělala s dětmi tady v České republice, bylo vidět, že oni neví, co po nich chci, co to znamená. Bylo to zajímavé, protože když člověk neví, že má respektovat učitele, tak jak potom ví, že má respektovat mámu, tátu, kamaráda? A z toho pak vychází i sociální problémy, protože se vzájemně nerespektujeme jako lidské bytosti. To je věc, která se mi ukázala třeba i na zbraních – v Tibetu prostě není normální, že by se hrály střílečky, přemýšlí se tam jiným způsobem. A potom otázka lásky. Když jsem se o ní bavila s dětmi tam, oni najednou byli jako jednorozci, zářily jim

oči a mluvily o krásné, čisté lásce. A když jsem to téma otevřela s českými dětmi, tak začaly být nesvé, styděly se, cítily se nepříjemně. A mně pak došlo, že oni jsou sice perfektně materiálně zajištění, mají skvělý rozvoj dovedností, možnost spousty informací, ale jestli neznají lásku jako takovou, tak je to hluboký problém. Protože každý člověk by měl být schopný mluvit o lásce a žít lásku. Protože základem veškerého náboženství je láska. A každý šťastný člověk to řekne. A pokud děti neumí pracovat s láskou, tak jak mohou mít láskyplného partnera, láskyplné vztahy? Když o ní neumí mluvit, nebo ji mají spojenou s pornem, s penězi.

Může být pro člověka těžké přijmout tohle myšlení, pokud nemá skutečný kontakt s tím světem?

Je to těžké a je potom těžký i návrat. Když jsem přijela z Himálaje, tak jsem se úplně neuměla vrátit do české komunity, žila jsem ve srubu na Sázavě, mimo nějakou většinovou společnost. Pro mě bylo těžké třeba i vidět, jak lidi neoceňují obyčejnou teplou vodu, všechny ty věci, které tady máme. Je to sice těžké, ale například já osobně jsem tam našla zpátky víru v lidi, v lidskou společnost. V Tibetu i komunikují jiným způsobem, já jsem tady zažila, že lidi často do té věty schovají něco, aby se vás dotkli nebo aby vás nenápadně urazili, aby vás to bodlo. Tam to vůbec takhle nefunguje a bylo to úžasně očišťující. Když jsem dřív slyšela tyhle

poznámky, tak jsem cítila jako by mě někdo bodal do srdce dýkou, a tam se mi to vyléčilo.

Vybavuje se vám jeden moment duševního přerodu, nebo se jednalo o postupný přechod?

První takový moment jsem zažila už v Praze na letišti, to bych asi nazvala bodem poznání. A když jsem byla tam, tak se to vlastně všechno jenom neskutečně prohlubovalo a bylo to stálejší a stálejší. Ale jinak je to proces. Jestli tím člověk žije každé ráno, když se probudí. Já jsem například přestala pít alkohol, nekouřím, protože jsem zjistila, jak je ten svět úžasný, že to nepotřebuji, a že jsem šťastnější, když si dám jenom vodu, heřmánkový čaj. Ale přitom jsem šťastná, ne že bych byla nějaký asketa a měla pocit, že nežiju, já mám pocit, že dneska žiju víc, než před deseti, dvaceti lety. To je na tom to krásné.

Vzpomínáte si na svoje první setkání s mnichy?

To bylo už v letadle a přišlo mi to úžasně zajímavé. A když jsem byla

potom na letišti, tak jsem byla nadšená z toho, kolik je tam rouch. Já mám mnichy moc ráda, protože na jednu stranu jsou sice přísní a tvrdí, ale na druhou stranu, když jsem učila v klášteře, tak jsem viděla, že i přes tu tvrdost jsou láskyplní, že vyzkoušeli všechny nástroje, které nefungovaly, a proto jsou na ty, které učí, tvrdí. A je rozdíl v tom, když učíte jako zakomplexovaný člověk, který si chce na někom vylít zlost, anebo víte, že někoho učíte, milujete ho, ale teď budete přísný, protože to pořád nechce pochopit a vy víte, že tohle mu pomůže. Já i věřím, že když jsem od těch mnichů dostala požehnání, kdy jsem jim koupila sešity ze své vůle, tak že i kvůli tomu nemám třeba chuť na alkohol.

Je velký vliv Číny v Tibetu?

Tohle byl Malý Tibet, čili vlastně severní Indie, kde oni vlastně vybudovali novou komunitu. Chtěla bych i do toho druhého Tibetu, mám tam pozvání jet, ale teď to úplně nejde

Nedostává se do buddhismu i částečně komerce?

Dostává, to i vidíte na lidech, jak na sobě nosí přívěsky, mají tetování a všude říkají, že jsou teda ti buddhisti. Ale to máte asi u všech náboženství, u křesťanství, u islámu. Podívejte se, co se stalo s islámem. Já znám řadu vynikajících a moc hodných muslimů. V Himálajích jsem třeba potkala mladého muslima, který mi pomohl mě někam svézt, zařídil mi letenku a nic po mě nechtěl. Takže to, co se tady traduje, tak je taky škoda, protože to je vždycky o těch lidech. Říká se třeba, že buddhista, který někoho zabil, už není buddhista, ta komunita se od něj distancuje. A muslimové jsou také z toho kolikrát nešťastní z toho, co se děje.

Dala by se shrnout vaše filozofie do několika vět?

Láska, láska k životu.

*Autor: Dominik Zajíček
Fotografie: Vendula Burgrová*

Rozhovor s učitelem

Do posledního čísla tohoto kalendářního roku jsme si pro Vás připravily rozhovor s Mgr. Vendulou Zbořilovou, kterou mnozí mohou znát z hodin biologie nebo třeba tělesné výchovy.

1. Jak dlouho na GJW učíte?

V září jsem zahájila pátý školní rok.

2. Odkud pocházíte?

Pocházím z Prostějova.

3. Kde jste studovala?

Základní školu Edvarda Valenty, dále Reálné gymnázium města Prostějov, tam jsem vystudovala šestileté gymnázium a odmaturovala v roce 2010. Na UPOL FTK (*pozn. red. Univerzita Palackého v Olomouci, fakulta tělesné kultury*) učitelství tělesné výchovy. Na téže vysoké škole, tentokrát na přírodovědecké fakultě, biologii pro střední školy, kde jsem studium ukončila roku 2015. A od roku 2015 studuji Doktorské studium UPOL FTK, obor funkční antropologie.

4. Co Vás přivedlo k profesi pedagoga? Toužila jste být v dětství něčím jiným?

K této profesi mě přivedla moje nerozhodnost v maturitním ročníku. Absolutně jsem nevěděla, co chci dělat, co chci studovat. Dost intenzivně jsem tehdy sportovala, tak jsem se nakonec rozhodla pro studium tělesné výchovy a biologie.

5. Jaké předměty na gymnáziu učíte? Proč? Měla jste k nim blízko už od Vašich středoškolských let?

Na GJW učím biologii, tělesnou výchovu a teorii sportovní přípravy. Ano, dá se říct, že k biologii a tělocviku

jsem inklinovala vždy. Teorie sportovní přípravy je předmět specifický, svým rozsahem velmi široký. Je to předmět, který je určen studentům gymnázia se sportovní přípravou. U nás ve škole zahrnuje oblasti jako jsou historie tělesné kultury, základy anatomie a fyziologie, fyziologie zátěže, sportovního tréninku, pedagogiku sportu, psychologii sportu, sportovní management, problematiku dopingů, výživy a nejčastější zranění ve sportu, jejich regenerace a rehabilitace.

6. Jak si „sedíte“ s učitelským sborem? Bylo pro Vás těžké začlenit se do kolektivu?

GJW je velká škola, tomu odpovídá i počet kantorů, kteří tvoří pedagogický sbor. Nemyslím si, že by pro mě bylo problematické se začlenit do kolektivu. Samozřejmě, některé osoby bych mohla označit za přátele, některé za známé, některé za řadové kolegy, podle toho probíhá vzájemná komunikace. V každém případě se při řešení pracovních záležitostí snažím chovat korektně a ke všem kolegům přistupovat stejně.

7. Jak se Vám spolupracuje se studenty gymnázia?

Myslím si, že gymnázium navštěvuje spousta opravdu talentovaných studentů, a to ze všech studijních oborů, které GJW nabízí. Pro koncepci výuky je třeba uvědomit si, se kterým studijním oborem člověk

pracuje a respektovat to. Důležité je předem si nastavit „práva a povinnosti“ v rovině učitel a žák (práva i povinnosti mají obě strany! :D), pokud se tato pravidla daří dodržovat, je spolupráce bezproblémová.

8. Je něco, co Vám na studentech nebo jejich přístupu ke vzdělání vadí? Vytkla byste jim něco?

Někdy mi přijde, že mnozí vidí pouze ta „práva“ a na povinnosti trochu zapomínají...

9. Když jsme u studentů GJW, jste také třídní učitelka. Jak zvládáte třídnictví za sebe? Co je na něm nejnamáhavější/nejhorsí?

Ano, jsem třídní učitelkou 3. B. Z mého pohledu si myslím, že třídnictví zvládám dobře. Tuto otázku by možná měli spíše zodpovídat příslušní studenti. Za nejvíce časově náročné shledávám administrativní věci ohledně třídnictví, zejména vzhledem k tomu, že třídu navštěvuje Jiří Lehečka, který hraje profesionálně tenis a studuje podle úplného IVP.

10. Co plánujete do budoucna? Chcete se po ukončení doktorského studia věnovat něčemu jinému nebo zůstanete na GJW?

Plánuji zůstat na GJW, žádné jiné plány aktuálně nemám.

11. Co se vám jako první vybaví, když se řekne *Gymnázium Jiřího Wolker*a?

Práce.

12. Co děláte ve svém volném čase?

Vzhledem k pracovnímu zápmahu a doktorskému studiu úplně moc volného času nezbývá, ten který zbude, je většinou věnován sportu a rodině. V rámci možností se snažím pravidelně cvičit – běh, posilovna, v létě kolo, v zimě lyže... A pokud se toho času najde přece jen o malinko víc, ráda čtu...

13. To nebo to?

a. Bílá, nebo černá?

Černá.

b. Slunce, nebo déšť?

Slunce.

c. Sukně, nebo kalhoty?

Kalhoty.

d. Moře, nebo hory?

Moře.

e. Ruch velkoměsta, nebo ticho vesnice?

Velkoměsto.

f. Jste ranní ptáče, nebo noční sova?

Ranní ptáče.

g. Ovoce, nebo zelenina?

Zelenina.

14. Chtěla byste něco vzkázat našim čtenářům?

Pokud bude rozhovor publikován ještě před Vánocemi, tak bych všem chtěla popřát, aby jejich Vánoce byly krásné a především klidné. Ať všechny školní starosti hodí za hlavu a hlavně odpočívají, užívají si volna, ona jim ta „práce“ neuteče, leden to jistí. I když to si říkám každý rok, že nebudu pracovat a ještě jsem to nezrealizovala, tak třeba letos poprvé. :D

Autor: Denisa Jurdová, Adriana Kotulová